

1

APRÍL 2003

Aj nebo plakalo, nielen policajti. Mraky sa dotýkali zeme a chvíľami nebolo vidieť ani truhlu, ani farára s miništrantmi. Chlapci v dlhých bielo-čiernych kamžákoch sa snažili, ako vedeli, ale jednému zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým krížom zmietajúcim sa vo vetre. Hrozilo, že padne do jamy ako prvý.

Ostatní postávali v kruhu so schúlenými plecami. Dáždniky im boli nanič. Chatrnejšie vietor polámal už cestou z márnice a z tých odolnejších sa takmer vodovodný dážď akoby vysmieval. Navzdory živlom stáli ani prikovaní a tu-po čumeli pred seba na kopec čerstvo vykopanej hliny.

Krauzovi zatieklo za golier a na zátylku cítil nepríjemný chlad. Chosé vedľa neho kýchol. Ich dáždnik bol z tých chatrnejších a spleť pokrivených drôtov na plastovej rúčke odhodil Chosé hneď za márniceu do kontajnera na zvädnuté kvetiny.

Krauz kýchol tiež a asi desiatykrát zašomral... tak ti teda pekne ďakujem, debil jeden... a Chosé asi desiatykrát ticho odvetil... nemáš za čo, druhýkrát si zober svoj... a hlavu nasklonil proti novému náporu vetra.

Pán farár sa ani nesnažil otvoriť modlitebnú knižku, improvizoval a potácal sa vo vetre bičovaný dažďom ako steslenie mučeníka a masochistu. Voľnou rukou si pridržal štvorcovú čiapočku. Niečo hovoril, ale nikto mu nerozumel, a ani nebolo treba, na pohrebe už bol každý a to podstatné očakávali až od chlapov s lanami.

Riaditeľ kriminálky a šéf oddelenia vražd sa krčili pod čiernym dáždnikom zahraničnej výroby a nastavovali ho

šikovne proti vetru. Vial raz sprava, raz zľava, a pretože tí dvaja vedeli predvídať vystihnúť, odkiaľ vietor zavanie, držali sa na svojich flekoch už pekných pár rokov. Teraz im ich umenie bolo prd platné, lebo sa postavili pod kopček čerstvo vykopanej hliny a potôčiky riedkeho bahna im zaplavovali poltopánky. Odstúpili nabok a závistlivo vzhliadli ku Krauzovi stojacemu hore nad jamou. Krauz sa tváril, že sa modlí, a kašlal na nich.

Tlstý Váňa a karatista Kuky vyriešili problém po svojom a nad hlavami si držali kus igelitového vreca. Občas pomohlo, občas im vietor spršku dažďovej vody chrstol do tváre alebo na chrbát.

Starý Burger neprišiel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz sa chystal za primárom, aby už konečne ukončil večné špekulácie o kolegovom zdravotnom stave. Najprv to bol zápal pľúc, potom edém, potom nejaký tieň na röntgenovej snímke, potom...

Jednoducho mu už zákulisné reči liezli na nervy, a najviac ho šťvalo pošuškovanie niektorých kolegov, tiež odborníkov na medicínu, a rozhodol sa načrieť priamo z prameňa a vyjasniť si Burgerov stav u samého primára. Lenže chystal sa za ním už týždeň, a vždy do toho niečo prišlo. Ako aj teraz. Kto mohol tušiť, že Hanzelova manželka nové srdiečko nebude chcieť?

Oto Hanzel stál tesne nad jamou. Petra Pergnerová sa snažila držať dáždňík tak, aby ho aspoň trochu kryla, ale v jednom kuse plakal, predkláňal sa, ruky natáhoval raz k truhle, raz k jame a bol už celý mokrý. Asi o tom ani nevedel.

Namiesto Petry tam mal stáť Hanzelov jediný syn, ale nevedeli ho nájsť. Pred piatimi rokmi odišiel pracovať do Írska, potom, asi po dvoch rokoch, sa ozval z Melbourne, čo je len kúsok vedľa Írska, a odvtedy o ňom nikto nepočul. Otcovi napísal iba jeden list, v ktorom vôbec nevysvetlil, ako sa na druhý koniec sveta dostal, ani čo tam vlastne robí, iba napísal, že všetko je ok a *money* sa iba sypú, a že už spíkuje úplne plynule a že sa potom ozve. Neozval sa. Zmizol. Chalani to skúšali aj cez ambasádu, aj cez Interpol, aj cez osobné kontakty v Sydney, ale výsledok bol nulový.

Detektív Oto Hanzel stál nad hrobom svojej manželky sám a ani záplava kolegov a policajných funkcionárov sto-

jacich okolo neho pocit osamelosti nemohla zmierniť. To, že syn neprišiel na matkin pohreb a, samozrejme, aj to, že manželka zomrela, ho úplne zlomilo a Petra a Filip, ktorí ho po dohode so staršími kolegami dostali na starosť, mali čo robiť, aby im neskolaboval.

Hanzelova manželka minulý rok prechodila chrípku, a keď ju vedúca konečne pustila domov, bolo už neskoro. Ochrnula jej polovica srdca a tá druhá to nezvládala. Aj Oto večne v robote, aj syn vo svete, žiadne správy o ňom, aj práca, aj domácnosť... všetci sa do tej zdravej polovičky jednoducho nevместili. Trocha nádeje priniesla transplantácia, ale napriek tomu, že operácia sa podarila a operačný tím žiaril od radosti nad perfektne odvedenou prácou, stretli sa dnes na cintoríne, aby pochovali sedemdesiat kilogramov Hanzelovej manželky a tridsaťpäť deka z dobrovoľného darcu jazdiaceho na Honde sedemstopäťdesiat po Pezinskej Babe podľa hesla... *dvěšte ve městě a třista z místa*.

Pán farár prežehnal truhlu, potom jamu a odstúpil, aby sa vyhol novej záplave bahna. Štyria chlapi v čiernych mundačoch založili laná pod truhlu a vytiahli drevené máry, ktoré jej bránili spadnúť na dno.

Fúkol vietor a pár posledných kvapiek dopadlo na smútočný dav. Nieкто hore zapálil svetlo a mraky sa rozostúpili. Vietor ustal a čierne postavičky na cintoríne sa prestali knísať a krčiť. Nechápavo pozreli hore.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka, že kurva aj s aprílovým počasím, vyznela dosť nedôstojne, lebo intenzitu hlasu zvolil primerane k pôvodnému vetru.

„... a odpočinutie večné daj jej, pane,“ to bolo všetko, za čo zaplatili farárovi.

Potom to už išlo rýchlo.

Tí pod jamou mali problém hodiť kvety do hrobu, lebo sa im šmýkalo, a tí hore mali problém hodiť do hrobu kvety... lebo sa im šmýkalo. Mierny svah cintorína sa v tomto nečase zmenil na tobogan.

Z lopatky, čo podával zriadenec jednému za druhým, kvapkala hnedá kaša a mnohí sa uspokojili iba s hodením kvetov. Dav sa rozchádzal. Zriadenec počkali, či Hanzel odíde tiež, ale keď sa k tomu nemal, začali svižne zasýpať rozmočenú jamu a bolo na nich vidieť, že by si na šmyklavom

blate aj zabohovali, ale pred Hanzelom si netrúfli. Najprv ohľaduplne počkali, lebo dobre vedeli, že na celom pohrebe je najdeprimujúcejší buchot dopadajúcej zeminy na veko truhly a najbližší pozostali začnú vyvádzať práve vtedy.

Hanzel nevyvádza. Stál premočený ako posledný žobrák na rohu ulice a pri každom dopade hliny na veko mu myklo viečkami. Detektív oddelenia vražd, prvotriedny strelec a odborník na pyrotechniku, stál ako žobrák... a bol by ochotný aj poklknúť a zopnúť ruky v úpenlivej prosbe, keby mohol vyprosiť ešte pár dní pre svoju milovanú manželku, ale aj keby si klakol, aj keby sa vyváľal v blate, už sa nedalo, bolo už neskoro. Oni to vedeli, on ešte dúfal.

Petra zložila daždník, spýtavo sa zahľadela na Krauz, ten jej pomohol rozpačitým pokrčením pliec, a tak sa nahla k Otovi a niečo mu zašepkala do ucha. Pokrútil hlavou a iba stál.

Tlstý Váňa a Kuky sa prestali natahovať o igelit, skrčili ho, obehli jamu a pridali sa k svojim. Chosé ich pochválil.

„V kerej riti ste strčení s tým igelitom, my tu mokneme jak drbnutí...“

„To si aj bez dažďa.“

„Múdry... tlstý...“

„Prestaňte! Aspoň teraz...“ zahriakol ich Krauz.

Sledoval kolegov a funkcionárov. Všetci sa otriasali a trielili k východu z cintorína.

„Čo s ním?“ spýtal sa Kuky a bradou ukázal na Ota.

„... som sa ťa chcel opýtať,“ odpovedal mu Krauz.

„Ten v tom sivom je jeho bracho,“ bradou ukázal aj Chosé.

Muž v sivom, zavesený do tlstej paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a ešte stále pod obrovským čiernym daždníkom cupkal v dave preč.

„Nerozprávajú sa už aspoň desať rokov, nepohodli sa po predaji rodičovského domu,“ kýchol si Krauz a sopeľ si utrel do palca a ukazováka a potom odfrkol do trávy.

„Tak čo s ním?“ nedal sa Kuky.

„Ostaneme a vezmeme ho k nám... alebo kam bude chcieť,“ zastonal Krauz, lebo naozaj nevedel, kam sa bežne chodí s chlapmi, čo práve pochovali to najdrahšie na svete a ostali úplne sami.

Že to bolo to najdrahšie na svete, vedel aj Krauz aj ostatní. Málokto z policajtov mal takú dobrú manželku ako Hanzel. Vydržali spolu vyše dvadsaťpäť rokov, a nech sa služba na oddelení vražd zvrtila ktorýmkoľvek smerom, pani Hanzelová stála pri svojom mužovi vždy, nič mu nevyčítala a on ju na odplatu miloval ako vo filme pre pamätníkov. Každý piatok jej na trhovisku na Miletičke kupoval kvety a cez víkend sa muckali ako pubertiaci.

Petra odstúpila, otriasla si daždník, zložila ho a nechala Ota samého na hrane jamy. Chlapci v čiernom sa činili a jama sa utešene plnila.

Chosé si odpľul, vysiakal sa spôsobne do vreckovky, ticho zopakoval Kukyho názor na aprílové počasie a vybral balíček cigariet. Skontroloval filtre, dve premočené vyhodil, a poponúkal dookola.

Vzali si všetci, fajčili a mlčky čakali.

Svah cintorína spustol.

Iba štyria zriadenci s ohnutými chrbtami makali o dušu spasenú.

Krauz odfrčkol cigaretu a podišiel k Otovi.

„Kompl... pôjdeme... jej je už dobre a... my musíme ísť,“ hapkal.

„Choďte, ja nejdem!“

„Oto, spolu sme prišli, spolu aj odídeme a... aj spolu ostaneme, tak sme sa dohodli na začiatku a tak to aj bude.“

„Choďte, ja nejdem!“

„Počkáme s tebou.“

„Nie! Choďte!“

Krauz sa vrátil ku skupinke.

„Čo povedal?“ spýtal sa Kuky.

„Aby sme išli, ale ja ho tu nenechám.“

„Ostaneme,“ zastonal Váňa a z vrecka na baloniaku si vybral igelitové vrečko s dvoma obloženými zemlami a niečím tmavým, čo sa tvárilalo nenápadne ako pol kila tlačienky.

„Váňa, pre jedného, ako si ty, je to málo a pre ostatných je to dosť, tak to daj sem a nemusíme sa ani deliť,“ navrhol Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbičku pištole v podpažnom puzdre a výstražne zdvihol prst.

„Mohol by si mať srdce aspoň v takejto vážnej chvíli, ty pes,“ dobiedzal Chosé.

„Serte na srdcia, dobre, že vás nepočuje Oto, telce,“ opäť ich zahriakol Krauz.

Stíchli. Lačno sledovali Váňu, ako sa napcháva. Kuky urobil psie oči a Váňa mu jednu žemľu podal. Kuky neváhal, rozlomil ju a polovičku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil polovičku a štvrtinku podal Krauzovi. Váňa si zhlboka vzdychol, z druhého vrecka na baloniaku vylovil pár krajcov suchého chleba a podal aj Petre a Filipovi. Potom všetkým rozdal plátky tlačienky.

Od rána mali behanie kvôli pohrebu a nikto nestihol obed, takže teraz, krátko po tretej, už boli naozaj hladní.

„Do mňa ani nemusíte transplantovať žiadneho motorára, ja si zdochnem aj sám... od hladu... pri vás,“ frfotal tiucho Váňa a snažil sa zhltnúť to máličko, čo mu ostalo, skôr než ho zvalia na zem a oberú dohola. Dve tatranky a pomaranč sa rozhodol zatiaľ nevyťahovať.

Hanzel sa začal triasť. Možno aj od zimy.

Váňa si počúchal dlane, aby sa zbavil omrviniek, vyzliekol si baloniak a opatrne, akoby chytal motýle do sieťky, sa prikradol k Otovi. Jemne mu prehodil baloniak cez plecيا. Triasol sa, ale nebolo to od zimy. Oto plakal. Strašne.

Potom ho vzali pod pazuchy a nasilu zvrtili preč od rastúceho kopčeka.

Už sa nebránil.

„Tak potom poďme k Jumbovi,“ rezignovane navrhol Chosé. Auto šoféroval Krauz, vedľa neho sedel jeho parták.

„A potom?“ spýtal sa Krauz a pribrzdil, lebo debilko pred ním sa neunúval so znamením o zmene smeru jazdy, iba tak pribrzdil a prudko odbočil.

Vzadu sedela Petra Pergnerová, najkrajšia policajtká v Našom Meste, a Filip Kiss. Nie až taký pekný.

„Musí existovať nejaká služba pre osamelých...“ skúsila váhavo Petra a nedopovedala.

Riešili problém, čo s Hanzelom po pohrebe. Ožrať ho u Jumba, v krčme vyhradenej pre policajtov a spravovanej najväčším človekom na svete, by nebol problém, ale naozaj... čo s Hanzelom potom?

„Asi by mala byť nejaká služba pre pozostalých,“ súhlasil Filip zo zadného sedadla. Vždy s Petrou súhlasil.

V aute za nimi sedel chudák Hanzel, Kuky, tlstý Váňa a premúdrený Billi Gates. V skutočnosti sa volal Václav Voska, ale nikto mu nepovedal inak ako Billi. Prachy v tom neboli, počítače áno. Dokázal s nimi všetko, a ak by mu dali spájkovačku, kúsok cínu a polhodinku, tak jeden z toho množstva, čo mal v kancelárii, by naučil aj variť kávu a čistiť zemiaky.

Druhé auto šoféroval Kuky, plazil sa za Krauzom.

„Hovoril som vám, že zatiahne k Jumbovi,“ pokrčil plecami Kuky, keď pochopil, kam Krauz mieri. Za Kukyho autom išlo ešte jedno služobné s mladšími kolegami. Dovedna ich bolo ako hadov.

Vošli a chlapi pri stoloch vstali, jeden za druhým prišli k Hanzelovi a stískali mu ruku. Kým sa dostal do zadného separé, ostatní vraždári už sedeli. Aj tak veľmi nevnímali a prisadol si ako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vôbec ho to nebolelo. Aspoň to nedal znaf. Jumbove objatia podobné objatiu medveďa grizzlyho vždy boleli. Aj jemné potľapkanie po pleciach. Aj keď po infarkte schudol na stosedemdesiat kíľ, aj tak to bola hora mäsa.

„Mám vyprázdniť lokál?“ spýtal sa Jumbo s pietnym výrazom v tvári.

„Neblbni, toľko nás nebude,“ pokrútil hlavou Chosé.

„Ja né kvôli tomu, ja aby ste mali pokoj.“

„Díky,“ kývol mu Krauz, „to nebude treba, vydržíme.“

„Čo donesem, chlapci moji?“

„Dve... tri... štyri... vodky a pivo. Zdvihnite ruky, kto chcete pivo... jeden... tri... päť...“ Filip sa snažil spočítať objednávku.

Od výčapu prišla Alenka v krátkej minisukni. Zastala si nad nimi s rukami v bok a uznanlivo pokývala hlavou.

„Nepočítaj, mladý! Donesiem vám rovno fľašu vodky, fľašu koňaku, dve fľaše červeného, plató pív a zúčtujeme to zajtra... vajčáci... prepáč, Oto, pod' sem,“ a tiež ho objala. „Je mi to ľúto... úprimne,“ a vyhrkli jej slzy.

Oto Hanzel pokýval hlavou a křčovito zovrel viečka. Chvíľu sa s Alenkou oblápali, aj sa pokolísali zboka nabok. Opäť si sadol, podvedome siahol do saka a vybral služobný preukaz. Vylovil tisíčku a položil ju na stôl. Krauz ju

vzal, vylovil mu zo saka služobný preukaz a tisícku mu doň zastrčil späť.

„To si nechaj, kámo,“ potľapkal Ota po pleci. „Alenkáá...“ zavolať Krauz k pultu, „máš tu špirály?“

„Tý elektrické?“

„Nó!“

„Pošlem niekoho do skladu.“

Krauz vyzliekol Hanzelovi sako a prehodil ho cez ope-radlo stoličky. Po ňom to spravili viacerí.

Chlapec priniesol zo skladu dva elektrické ohrievače a predlžovačky, jeden nasmeroval na mokré saká, druhý na mokrých policajtov.

Tlstý Váňa kýchol.

„Najvyšší čas,“ skonštatoval a utrel si nos do servítky.

Prišla Alenka a porozkladala fľaše a poháriky. Kritickým pohľadom zhodnotila zásoby na stole a sucho ich okomentovala.

„Boh s vami... súdruhovia,“ poprial a im a odišla sa venovať výčapu. Ani nevystřčila zadoček k Chosému ako inokedy. Alenka bola naňho našťavaná a Chosé bol smutný. Inokedy by ju opáčil, ale dnes bol naozaj smutný.

Štvala ho smrť kolegovej manželky.

Mladší kolegovia ponalievali, a keď mal každý svoj pohárik pred sebou, stíchli. Všetci pozreli na Krauza, ten urobil grimasu, že čo ja!? Ale napokon sa predsa len pomaly postavil, a keďže najstarší z nich, Edo Burger, chýbal, ujal sa slova.

„Kamaráti...“

„A ja...“

„... a kamarátky, prepáč, Peťa, ja ani neviem ako... alebo takto... ehm... ééé... my sami najlepšie vieme, že smrť je súčasťou nášho života, lebo s ňou robíme dennodenne a zvykli sme si na ňu, ale... keď príde k nám a príde až tak blízko ako teraz, sme z toho polepení a vyklepaní ako každý normálny smrteľník. Ťažko sa o tom hovorí, ani humor nie je namieste, plakať nepomôže... ostáva nám už iba spomínať. Oto, všetci vieme, ako ste si nažívali, a všetci tušíme, ako to musí bolieť. Úprimnú sústrasť ti nebudem vyjadrovať, dnes už toho bolo dosť, ale jedno uistenie, že sme tu a ochotní ti kedykoľvek pomôcť, dúfam, nevyznie ako kliše, pretože to

myslíme úprimne. Budeš nás potrebovať, ako my potrebujeme teba, a na to nezabúdaj a nehanbi sa zavolať, keď bude treba. Dáma a páni... na jej večnú pamiatku.“

Krauz predpažil. Oto pomaly vstal a trasúcou sa rukou sa snažil udržať pohárik plný. Ostatní vstali tiež a poháriky odvisli nad stolom.

A potom sa stalo niečo zvláštne. Ostatní policajti u Jumbo si všimli, čo spravili vraždári pri stole v rohu, všetci vstali a vrava stíchla. Alenka za výčapom sa naklonila dozadu a vypla rádio. Lokál úplne stíchol. Oto povedal: „Nech ma tam čaká, srdiečko moje... na ňu...“ a prudkým gestom vyprázdnil pohárik.

Vypili všetci a ticho si posadali. Kedysi to medzi policajtmí fungovalo takto.

Jumbo sa otočil ku chlapom v sále, utrel si oči a traslávym hlasom zahulákal.

„To, čo ste vypili na jej památku, neplacíte! Jedna runda pre celý lokál na moje triko... vajčáci!“

Potom to už nevydržal a po lícach sa mu skotúlali pollitrové slzy. Oto sa nestihol uhnúť a skončil mu v náručí. Aj on sa rozplakal. Muselo to bolieť.

2

JÚN 2003

Išlo to ani po masle. Nevieť, kto vymyslel toto prirovnanie, ale tlstý Váňa to určite nebol, lebo on si na chlieb zásadne natieral iba bravčovú masť, maslo sa mu zdalo veľmi diétne. K tomu servíroval tlačienku alebo klobásy, alebo niečo domáce zo švagrovej zabíjačky. Vždy sa ušlo celej kancelárii, a tak by sa dalo pokojne povedať, že všetko na oddelení vrážd išlo ani po bravčovej masti. Všetko klapalo.

V apríli, krátko po pohrebe, objasnili vraždu Zdenka Vámošiho, zavraždeného na chate hore nad Devínom, a v máji našli v studni dve mŕtvoly zastrelených milencov. Aj ich vrahov chytili a zavreli. Odporná robota. Pohľad ani na jednu z tých mŕtvol nebol príjemný. Nevadí, neboli tam na to, aby im bolo príjemne. Boli tam na to, aby chytali ľudí, čo zabíjajú iných ľudí, a s tým sa automaticky spájajú nepríjemné zážitky, s ktorými musí každý detektív z oddelenia vrážd počítať.

Burgera prepustili z nemocnice pred viac ako mesiacom. Rakovina pľúc sa nepotvrdila, problémy s kašľom prestali a zase fajčil jednu za druhou a čítal svoje neodmysliteľné ranné noviny. Oto Hanzel prerušil dovolenku, lebo zistil, že doma by sa zbláznil. Bez ženy sa to doma jednoducho nedalo. Toľko prázdnych stien vo vlastnom byte v živote nevidel. Zapojil sa do vyšetrovania devínskej vraždy Zdenka Vámošiho a dostal odmenu za dobre vykonanú prácu a zadržanie páchateľa, akoby na prípade robil od začiatku.

Šéf sa zachoval férovo a chalani s tým súhlasili. Petru povýšili, dostala kapitána, vlastne kapitánku, a bola tiež spokojná. Povýšenie si zaslúžila, zamakala hlavou a po-

darilo sa jej zabodovať. Všetci boli spokojní. Celý máj nemali žiadnu novú vraždu. Dorábali staré spisy a iba tak blbli. V kancelárii stoštyridsaťjeden sa všetci usmievali. Aj na poradách u šéfa kriminálky vládol mier. Príma atmosféra na celom oddelení.

Nič nové sa nedialo. Vlastne... niečo predsa. Kuky zabil všetky tri orchidey. Krauz sa snažil, ako mohol, ale ani dobré rady, ani odborná literatúra im nedokázali zachrániť život. Kukyho tvrdohlavosť a snaha presadiť sa vo funkcii miestneho Mičurina sa im stali osudnými. Zabil ich. Ich, aj kaktus predtým, aj pár mäsožravých rosičiek, ktoré Krauz ani neregistroval a nestáli mu za námahu. Ani ostatné rastlinky. V každom kvetinárstve ich predávali stovky a Kuky sa na nich sadisticky vyvíšoval. Na jeho ospravedlnenie treba uviesť, že kvietky mal naozaj rád a polieval ich stále, stále a stále...

„Raz sa to musí podariť...“ šomral si zanovito krpec a snažil sa vyhnúť odbornej debate s Krauzom.

Krauz rýchlo zistil, že jeho edukačné snahy vysielané týmto smerom mŕňajú svoj cieľ, a Kukyho škrtol zo zoznamu. Viac ho trápil starší kolega Burger.

„Vyjebanci, chceli ma už pochovať...“ skonštatoval Edo v deň nástupu do práce. Sotva si rozbalil raňajky, teda rané noviny a balíček cigariet, vošiel Krauz.

„Zdravím všetkých simulantov!“ zahulákal Krauz od dverí, keď zbadal starého psa opäť za svojím stolom.

Burger mu kývol na pozdrav a zapálil si. Rozkašľal sa a naplo ho. Zadržal vracanie a prudký nápor vetrov z úst zachytil rukou. Trochu hlienu mu vyprsklo na dlaň. Utrl si ho do pripravenej papierovej vreckovky.

„Čau,“ odzdravil Burger, keď postrehol, že Krauz mieru k nemu a záchvat kašľa mu neprekáža. „Prepáč,“ ospravedlnil sa Burger za vlhkú dlaň, ale objal ho a poplieskali sa po chrbte.

„Som rád, že ťa konečne vidím,“ usmieval sa Krauz.

„Aj ja,“ priznal sa Burger.

„Šak šetci ho radi vidíme,“ súhlasil Váňa.

„Konečne prikvitol, simulant,“ pridala sa Chosé.

Naozaj všetci boli radi.

„Tie cigarety... myslíš, že to je dobrý nápad, kamoš?“

„Riško, vyser si oko a nehraj sa na primára.“

Takto nejako privítali Burgera a takto nejako im odpovedal na narážky na svoj zdravotný stav a večné cigarety. Vystískal sa so všetkými. Skoro všetkých okašlal, ale cigaret sa nevzdal.

S Hanzelom to bolo horšie. Aj on nastúpil, prerušil dovolenku po pohrebe manželky, ale mal problém. Pokúsil sa ho vyriešiť s jednou z obľúbených pištolí v ruke, no Krauz ho zachránil a nič sa nestalo. Naoko. Burger nebol debil a všetko pochopil. Krauz mu nič nepovedal, ale aj tak pochopil, a Krauz mu nebol nič dlžný, vysvetlenie už vôbec nie, tak to zobrali ako chlapi, mlčky. Stáva sa. Uletí aj profík.

Burger raz povedal Krauzovi: „Ľudská psychika je niečo ako panenská blana. Je veľmi jemná a veľmi citlivá. Môže znášať tlak iba do určitej miery, potom praskne.“

Krauz si to dobre zapamätal.

Hanzelova bola presne taká istá, iba ju mal o niečo vyššie, pod vlasmi. Praskla, ale krv netiekla. V pravú chvíľu pomohol priateľ. Ak majú také šťastie aj baby, tiež na to celý život spomínajú s úsmevom.

Od tých udalostí ubehli dva mesiace a prišlo leto. Začalo sa prívalmi dažďa. Zima bola ani v psinci, všetci bohovali a kýchali. Krauz sa iba usmieval a lebedil si. Neznášal teplo.

V stredu ráno sa všetko zmenilo. Pohoda sa skončila. Prestali kýchať a Krauz si prestal lebediť. Nikto nič netušil, lebo to bola iba taká obyčajná streda uprostred júna. Takmer letná streda s prívalmi dažďa za oknami. Takmer obyčajná pohodová streda, keď sa týždeň pre všetkých poctivo pracujúcich láme a po obede sa už zosobotnieva. Ibaže aj v takýto deň môžu prísť problémy.

Začal to Kuky.

„Čaute,“ vpadol do kancelárie a dvere nechal dokorán. „Kurva aj s tým...“ nedopovedal, ale zjavne mal na mysli dážd', lebo švihal dážd'nikom sem a tam, vodu sa snažil striasť aj z bundy a kapucne. „Božie dopustenie,“ chrľil na počasie vonku. „Ja už mám z toho dažďa normálne rozmočené močové cesty...“

„Dvere!“ upozornil ho dôrazne Chosé vyvalený v kresle, lebo mu ťahalo na plece a na krk, a od zimy ho striaslo.

Kuky ho ignoroval, ale k dverám sa vrátil.

„Tak podťe,“ povedal otvoreným dverám.

Do kancelárie vošla najprv koruna stromu, potom sa vsunul kmeň, potom obrovský črepník ťahajúci za sebou dvoch chalanov v rifliach a rifľových bundách.

„Sem,“ ukázal Kuky doprostred kancelárie a črepník s dvoma chalanmi po bokoch sa poslušne postavil na označené miesto.

Uprostred kancelárie číslo stoštyridsaťjeden vyrástol v tú stredu strom. Ozajstný strom, vysoký skoro tri metre a prevyšujúci výšku stropu. Horné konáre sa poslušne ohli a olízali omietku.

„Vďaka, sme vyrovnaní,“ kývol Kuky k dvom nosičom a tí prikývli. „Mám vás vypevadiť alebo trafíte?“

„Trafíme. Ďakujeme, šéfko. Tak veľa šťastia pri oberaní úrody,“ zašklábili sa a vypadli. Aj dvere za sebou zavreli. Keď odchádzali, všetkým ukázali logo ovocinárskej firmy namaľované na chrbtoch. Profesionáli. Kuky nebol žiadny amatér, iným by svoje pestovateľské ambície ani nezveril.

Detektívi sa ani nehli. Burger zložil noviny a zapálil si novú cigaretu. Tú horiacu v popolníku nechal svojmu osudu. Váňa mal ústa dokorán, ale nedalo sa presne určiť, či pre kus tlačienky napichnutej na vidličke alebo od úžasu. Chosé sa z ležiacej polohy v kresle presunul do sediacej a tiež iba mlčky civel. Krauz zlomil hrot čerstvo zastrúhanej ceruzky, lebo si práve písal poznámky na ranné rozdelenie do práce a ani si neuvedomil, že zatlačil.

„Decká,“ zajasal Kuky, „tak toto je on! Môj najlepši priateľ! Čítal som, že strom dá človeku najviac pozitívnej energie zo všetkých živých tvorov. Kam sa hrabe pes, o mačkách ani nehovoriac. Vybral som si tento. No čo povie?“ rozťahal ruky a nežne sa ovinul okolo kmeňa.

„Ja ho zabijem, a neopovážte sa to povedať prokurátorovi, urobím to pre vás a vo váš prospech,“ ponúkol sa Krauz.

„Urob to hneď. Radšej teraz ako neskoro,“ posúril ho Chosé.

Burger zodvihol ruku. „Som za,“ zahlasoval.

„Kuky?“ spýtavo zagánil Váňa a dal parťákovi ešte poslednú šancu na obhajobu. Na to si napichnutý kus tlačienky vložil do úst, lebo dobre vedel, že nalačno má väčšina ľudí zbytočne agresívne a unáhlené reakcie.

„Vy ste obyčajná banda ignorantov!“ osopil sa na nich Kuky. „Rišo mi zavraždil kaktus, zničil mi orchidey aj moje mäsožravé rosičky! Dnes nastal zlom! Už žiadne krpaté polotovary, ideme na to po novom. Toto je citrónovník, riadne zaštepený, otestovaný, rodiaci, rastúci, prosperujúci... nič sa nedá pokaziť. Postavíme ho... postavíme ho...“ Kuky sa pátravo rozhlíadal po kancelárii, „tam za môj stôl do rohu, nech ho mám nad hlavou!“ zajasal nad perfektným miestom pri okne v rohu kancelárie.

„Aj ja ho budem mať!“ protestoval Burger.

„My dvaja nech ho máme nad hlavou,“ opravil sa Kuky a veselo pokračoval ďalej, „nech máš aj ty z toho niečo, Edko. Fantastické prostredie, pracovať pod citrónovníkom, né!? A keď dozrie prvá úroda, môžeš si odtrhnúť jeden citrón. Uvidíš tú polahodu, mať vlastný citrón. K cigaretkám niečo ideálne. Ale iba ty, a iba ak budem pri tom, inak to budem kvalifikovať ako krádež a podám na vás trestné oznámenie, vajčáci zlodejskí. Nikto iný sa ho ani nedotkne!“

„Môžeš,“ kývol Váňa vidličkou smerom ku Krauzovi. „Ale urob to rýchlo, nech sa netrápi.“

„Aj ty, Brunát?“ vyprskol na Váňu Kuky.

„Brutus, ty krpaté hovädo!“ opravil ho Krauz. „Kuky, pre živého boha, kam si dal rozum? Veď to muselo stáť majland!“

„Prdlačka... iba minulomesačnú odmenu...“

„A kus úspor k tomu!“

„... a trochu k tomu. No bôže!“

„Tak vidíš! A zase si sa s nikým neporadil, zase sa hráš na tvrdohlavca! Keby si sa ma spýtal, povedal by som ti, že citrónovník v tejto veľkosti ti v kancelárii rásť nebude, je vypestovaný v skleníku so zvlášť vysokou vlhkosťou, hnojený špeciálnym hnojivom, upravený je hormonálnou stimuláciou, a v tom momente, ako ho zo skleníka preniesieš do horších podmienok a nedáš mu potrebnú výživu a starostlivosť, začne chradnúť, opadávať – a o mesiac je mŕtvy.“

„Kecáš!“

„Citrónovník v tejto veľkosti treba vedieť prezimovať. Kam ho dáš?“

„Zostane tu.“

„Nezostane, lebo zdochne. Neznáša centrálné vykurovanie.“

„Zvykne si.“

„Prd si zvykne! Zdochne!“

„To by si chcel, ale ja sa oň postarám!“

Krauz vstal, urobil pár rozhodných krokov a zahnal sa na tvrdohlavého krpca. Tvrdohlavý krpec sa bleskovo uhol, zachytil útočnickovu ruku, potiahol, útočník zastonal, zvrtol sa a nechtiac sa mu otočil chrbtom. Krpec mu nasadil dvojitého nelsona a zatlačil. Krauzovi ovisla hlava a ruky mu nadskočili takmer do vzpaženia.

„Ako ho mám zabiť? Uznajte sami...“ zaskučal Krauz, keď ho Kuky konečne pustil.

Kuky ho nakopol a naschvál ho odsotil na citrónovník. Krauz ho musel objasť, či sa mu páčil, alebo nie.

„Chcel som ti prísť na pomoc, parťák, ale...“ ozval sa unudene Chosé z kresla a prevalil sa na druhý bok. Vzal si šálku s kávou a labužnícky si odpil.

Krauz pristál na citrónovníku. No čo už, keď zavádzal uprostred kancelárie. Ponaprával si košeľu a sako, ešte raz sa zahnal na Kukyho, ale iba tak, aby si napravil renomé, a skúmavo sa zahľadel na strom.

„Pekný kus,“ musel uznať. Ohmatal pár listrov, počúchal medzi prstami a privoňal. „Zdravý. Na chvíľu...“

„Veľmi pekný,“ zapojil sa aj Chosé. Kuky sa mu poďakoval milým úsmevom. „Ozaj veľmi pekný,“ zopakoval Chosé. „A súhlasím s Richardom, ozaj vyzerá zdravo. Určite ňa prežije, Kuky.“

Kuky zopakoval úsmev a na dôvažok ukázal Chosému vztýčený palec, akože ho berie do partie.

„Vydrží najmenej rok, možno aj dva...“ dodal potichu Chosé, ale nie tak ticho, aby to ostatní nepočuli.

„Debil,“ poďakoval do tretice Kuky a otrčil Chosému chrbát.

„Nemáš za čo,“ ukončil svoje hodnotenie Chosé.

„Chalani, pomôžte mi,“ chopil sa iniciatívy Kuky, keď videl, že Krauz si bez ďalšieho komentára sadá za stôl a pokračuje v písaní poznámok.

Burger a Váša vstali, odsunuli stoly a stoličky a pomohli Kukymu preniesť strom do rohu kancelárie bližšie k oknu.

Pár konárov sa muselo prispôbiť stenám, pár ich naozaj trčalo až nad Kukyho a Edov stôl.

„Možno zdochne skôr ako ja,“ vyslovil zbožné želanie Burger, zahĺbil sa do novín a prestal si všímať konáre nad hlavou.

S problémami začal Kuky, pokračoval Hanzel.

Vovalil sa do kancelárie o polhodinu neskôr, než mal vo zvyku, a od dverí zahulákal: „Chalani, ja sa asi zbláznim! Otko sa vrátil!“

Zabuchol za sebou dvere a začal tancovať po kancelárii ako šaman okolo mučeníckeho kola. Namiesto tomahavkom mával okolo seba taškou s desiatou. Vzhľadom na jeho počínanie bola väčšina osadenstva kancelárie presvedčená, že signalizovanú zmenu duševného stavu už má dávno za sebou.

„Prečo asi, už si sa, nie?“ spýtal sa ho otvorene Váňa a rukou si kryl horčicu a pohár s baranímí rohmi, lebo Otova taška sa v neovládateľných kruhoch nebezpečne približovala.

„Vrátil sa, Krista jeho tam, vrátil sa, chalani!“ reval Oto a stále sa krútil dokola.

Chosé vstal a chytil ho, lebo bol najbližšie.

„Len pokojne, kompl, pohodička,“ zatriasol Hanzelom. „Dokedy si včera slopkal? Mne sa to nadránom tiež občas stáva.“

„Vrátil sa!“ zakončil Hanzel exhibíciu, prestal sa krútiť a objal Chosého. „Chosé, nič som nepil, on sa vrátil, chlapčisko jedno nepodarené... jednoducho sa vrátil!“

Chosé ho chvíľu podržal v objatí, lebo Oto odrazu zvädol, a keď ho od seba odstrčil, chalani v kancelárii zbadať na Otovej tvári nefalšované slzy radosti.

„Vrátil sa dnes v noci,“ plakal Hanzel. „O tretej v noci zazvonil doma a ja som mu otvoril, myslel som si, že máme výjazd, že je vražda alebo poplach, ale nie, prišiel domov... chalani,“ vzlykal prerývane Hanzel a spakruky si utieral oči a líca. „Verili by ste tomu? Ja som už ani nedúfal.“

Stál uprostred kancelárie a tešil sa. Vôbec sa nehanbil za slzy, vôbec sa nehanbil za to, že celá ťarcha dlhých rokov odlúčenia naňho odrazu dopadla ako balvan, a on sa rozplakal ako malý chlapec.

„Kto?“ skúsil Váňa.

„Oto.“

„Syn?“ snažil sa porozumieť Burger.

„Otko. Môj syn.“

„Z Austrálie?“ neveril Krauz.

„On. Presne odtiaľ. V noci sa vrátil.“

„Gratulujem,“ zahlásil Chosé a znova ho objal.

„Vďaka, kamoš, srdečná vďaka.“

Chvíľu sa stískali, potom sa pustili. Hanzel si vzdychol a zvesil plecia, akože to najhoršie v živote má konečne za sebou a nič horšie ho už nemôže prekvapiť.

Hlava mu poskočila, prestal sa usmievať, nadýchol sa a nádych ho vystrel ako nafukovacieho panáka. Už sa nehrbil. Prekvapene vyvaloval oči do rohu kancelárie.

„Krista, to sú už zase Vianoce?“ nevychádzal z údivu.

„To nie je borovica, ty tĺk!“ protestoval Kulky a nechápavo flochol na citrónovník. Zjavne mu nešlo do hlavy, ako si takúto krásu môže niekto pomýliť s obyčajným vianočným stromčekom.

„Kuky, inokedy by som ťa aj s твоjím stromom poslal – vieš kam, ale dnes ťa mám rád. Dnes si mi ukradnutý, aj keby si sem dovliekol kravu a začal podnikáť s mliekom a jogurtmi.“

„Máš to u mňa,“ prijal jeho radu Kuky a nespúšťal zrak z krásneho prírastku. „Kravku... hovoríš?“ zašomral si ticho popod nos, aby ho ostatní nepočuli. Zvlášť Krauz nie. Ešte chvíľu si šomral a tváril sa mimoriadne sprisahanecky.

Chlapi vstali a podávali Hanzelovi ruky. Gratulovali mu a objímali sa. Hoci mladý Hanzel zmeškal pohreb svojej matky, napokon sa vrátil. Pre Ota to bola ozajstná úľava a všetci mu tú radosť úprimne želali.

Hanzel si konečne sadol za stôl, trochu sa skrčil, aby novému nájomníkovi neobdral lístočky na koncoch konárov, a vybalil si raňajky.

„Som taký šťastný,“ zašomral a neveriaco pokrútil hlavou. Ešte stále mu nešlo do hlavy, ako rýchlo a nečakane sa mu uprostred noci zmenil celý život. „Ja som taký šťastný...“

Zazvonil telefón. Najbližšie bol Krauz.

„Prosím, oddelenie vra...“

„Vaším blahorodiam z čísla stoštyridsaťjeden mám poslať kolkovanú žiadosť, aby sa láskavo dostavili na ranné

rozdelenie do práce, alebo ste sa práve rozhodli pre hromadnú dovolenku?!" zaburácal hlas šéfa vraždárov, lebo telefón bol prepnutý na reproduktor.

„Už!“ Krauz tresol slúchadlom a neveriacky vyvalil oči na hodinky na stene. Bolo pol ôsmej aj dve minúty.

Čo malo nohy, skočilo na ne. Nastalo hmýrenie ani v úli a detektívi po jednom vybiehali z kancelárie ako pri požiarom poplachu. Namiesto *horí* kričali *posledný zamyká*, a tak to zase zostalo na Kukym. Ešte aj medzi dverami sa obzrel a nevedel sa vynadívať na novú, čerstvou zeleňou osvieženú policajnú kanceláriu.

3

Inžinier Patrik Zachar sa vyvaloval na chrbte, a hoci bol holý a kovový povrch stola bol studený ako psí čumák, nebolo mu zima a nesťažoval sa. Ani zubami nedrkotal. Bolo mu všetko jedno a okolostojacich lekárov a asistentov si vôbec nevšímal.

Doktor Lengyel bol na tom podstatne lepšie než inžinier a všímal si aj okolostojacich. Na dnešnú pitvu sa mu ohlásilo štrnásť študentov medicíny a deväť to myslelo naozaj vážne, prišli. Z toho vracali iba dvaja. Jedna slečna sa po úvodnom reze vzdala a išla na vzduch. Nič to, nie každý doktor si musí zákonite zvykať na mŕtvolu, sú aj takí, ktorým sa v práci darí...

Jedna sa vzdala, ale tri ostali a doktor Lengyel si ich všímol. Bolo si čo všímať, ani jednoliata splývajúce biele plášte nedokázali pokaziť to, čo príroda tak prácne vyformovala. Všetky vyvalovali namaľované očiská, ale Lengyel už dávno pochopil, že nie na jeho sadlom zdeformovanú postavu, ale preto, že prvý kontakt s mŕtvolou akosi automaticky rozťahuje viečka, zrýchľuje dych a posúva chýmus o poschodie vyššie, často až k mandliam.

Usmial sa. Spomenul si na svoje študentské časy a na svoje kolegyně – spolužiačky. Na prvej pitve tiež vyvalovali oči a tiež nie pre jeho postavu, hoci vtedy nemal ani gram tuku navyše. Prvé praktické cvičenia na patológii celý krúžok povinne zakončil v Metropolke, čo bola oficiálna krčma medikov – iba kúsok od Sasinkovej, kde sa všetky tie nie príliš vábne pitvy odohrávali. Baby sa opili, akoby iba pred hodinou vyslovili tú povestnú magickú vetu *spondeo ac polliceor* a dostali diplom. Vlastne aj chalani, opili sa všetci ako normálni študenti medicíny, ktorí ko-

nečne zažili niečo z praxe, niečo z ozajstného, nefalšovaného života. To, že k životu patrí aj smrť, brali iba ako jeden z mnohých paradoxov štúdia medicíny.

Dnešným medikom by sa to už nepodarilo. Niežeby pili menej, táto povinná súčasť štúdia medicíny ostala v osnovách nezmenená, ale Metropolku zrušili a na Sasinkovej sa pitve čoraz menej.

Lengyel sa prestal usmievat a odložil nástroje.

„Tak, vážene kolegyne a kolegovia, to je asi všetko, čo ste sa dnes mali naučiť a čo som vám chcel ukázať. Tí, ktorí si stíhali robiť aj poznámky, budú z dnešného dňa naozaj niečo mať a dúfam, že vám vedomosti pri skúške pomôžu, ostatných odkazujem na skriptá a poctivý dril na internáte. Sám som to zažil, nič vám nezávidím. Takže si to celé zhrnieme. Cieľom dnešnej pitvy bolo zistiť príčinu smrti a vylúčiť možné zavinenie cudzou osobou. Cieľ sme splnili, ako ste sami videli na jednotlivých odpreparovaných častiach svaloviny srdca, príčinou smrti bol infarkt myokardu. Žiadne stopy vonkajšieho násillia sme na mŕtvole nenašli. Toto je konečné zistenie a záver, ktorý zaujíma predovšetkým pánov od polície...” Lengyel kývol hlavou k dvom policajtom v uniformách a tí mu odkývli. „Ale, samozrejme, zaujíma aj nás, lebo na to sme tu. Páni, pre vás sa to týmto končí,” opäť kývol hlavou k policajtom.

„Ďakujeme, pán doktor. Písomnú správu...”

„Ako sa hovorí, vyjadríme sa v zákonnej lehote,” ale usmial sa, aby ho nebrali celkom vážne. „Dajte mi tri dni, potom sa ozvite.”

„Ešte raz vďaka,” poďakoval sa vyšší, dopísal si poznámky a zápisník schoval pod sako. „Takže šéfovi môžeme oznámiť, že to bol iba infarkt, áno?”

„Infarkt,” potvrdil Lengyel.

„Ďakujeme, dovidenia,” policajt ukončil návštevu pitve a poobzeral sa, či ho niekto nesleduje. Keď sa uistil, že vzduch je čistý, nenápadne sa nahol k medičke v bielom plášti úplne vzadu pri dverách. Niečo jej pošepkal, ale ona razantne pokrútila hlavou.

„Nemôžem odísť, my ešte pokračujeme,” odmietla pošepky.

„Tak počkám vonku.”

S tým súhlasila.

„Nezdá sa ti, že zbytočne špekuluje?“ spýtal sa policajt kolegu, keď vyšli von pred pitevňu a zapalovali si cigarety.

„To robí ten biely plášť. Každá si myslí, že v bielom plášti je niečo viac. Intelligenti. Nechaj tak, veď ja jej to večer vytmavím, potme totižto je každá krava.“

Policajti odišli a Lengyel mohol pokračovať. Ako to dopadne medzi medicťou a policajtom, mohol iba tušiť, ale neušlo mu, že ju otravoval počas celej pitvy a jej anatómia ho zaujímala podstatne viac ako objekt odborného skúmania, pre ktorý ho sem riaditeľ oddelenia poslal.

„Na záver sme mali robiť výter z pošvy a pod mikroskopom ste mali odborne vyhodnotiť preparáty, ale ako ste si možno všimli, náš objekt skúmania je muž a u muža v dôsledku istých anatomických zmien zapríčinených výstrelkami prírody pošvový výter robiť nemôžeme. V chladničke máme jednu ženu, ale vzhľadom na to, že sa utopila a vo vode bola asi mesiac, bolo by nekorektné zasväcovať vás do tajov súdneho lekárstva práve týmto spôsobom. Nechcel som riskovať, že polovica z vás sa dá na architektúru a z ostatných sa stanú právnici, tak som sa rozhodol pre tohto muža. Ale aby ste nepovedali, o výtery ukrátení nebudete. Asistent vám rozdá tyčinky a ukáže vám, ako sa robí bukálny výter. Mikroskopy sú vám k dispozícii. Budete skúmať epitel ústnej dutiny, aj to môže byť občas zaujímavé. Ja sa s vami týmto lúčim... ehm, sú nejaké otázky k dnešnému zamestnaniu? Žiadne? Tak vám prajem veľa úspechov v štúdiu a niekedy opäť dovidenia.“

Doktor Lengyel si zložil hrubý gumený plášť, postŕhal rukavice a pri umývadle v rohu pitevne si vydrhol ruky. Asistent Lacibáči dobre vedel, že na výtery z úst bude študentom stačiť hlava, tak vnútorné orgány porozkladané po stole začal mechanicky ukladať do brucha. Jedna ľadvina bola ešte klzká a vyšmykla sa mu, ale zachytil ju, skôr než by s pleskotom dopadla na dlážku. Pomaly si mŕtvolu pripravoval na zašitie a pohyboval sa obozretne, aby študentom ani najmenej nezavadzal. Druhý asistent sa venoval študentom. Rozdal im tyčinky s vatou a ukázal im, ako sa robí bukálny výter. Každý mal svoju prácu a Lengyel mohol spokojne odísť.

V lekárskej izbe si ešte raz umyl ruky voňavým mydlom, posledné zvyšky mŕtvolného pachu spláchol pohárikom vodky, zapálil si cigaretu a odhryzol si z jablčka. Nešlo to dokopy a jablčko odložil na neskôr. Prečítal si vlastnou rukou napísaný odkaz na stole... *zavolať Krauza, znalecký posudok na P. je hotový...* odsunul ho bokom a pohodlne sa vyvalil na stoličke. Krauzovi môže zavolať aj neskôršie, nehorí.

Chvíľu si iba tak vychutnával cigaretu, a aby zamestnal aj oči, bezmyšlienkovito listoval v časopise. Dofajčil, dojedol jablko a práve sa chystal odložiť časopis, keď zaklopal asistent. Zaklopal a vošiel, nečakajúc na dovoľenie.

„Pán doktor... ehm, mohli by ste sa ešte vrátiť na pitevňu? Jedna študentka... viete...“ koktal a ani nedokončil.

„Skolabovala? V skrinke je čpavok.“

„Nie, neskolabovala. Pod jej mikroskopom je niečo... No podťe sa radšej pozrieť aj vy.“

Lengyel nebol nadšený, ale za roky praxe sa naučil nič nepodceňovať, a tak radšej vstal a išiel za asistentom. Keď vošiel do pitevne, všetci študenti sa vzpriamili a nechali mikroskopy mikroskopmi. Prekvapene naňho civeli.

„No?“ spýtal sa netrpezlivo.

„Sem, k tomuto,“ ukázal asistent.

Študentka odstúpila od mikroskopu, Lengyelovi sa zdalo, že sa aj trochu prikrčila, akoby v obave, že teraz si zlizne hubovú polievku a zaucho za to, čo vyviedla.

Lengyel sa nahol k mikroskopu, chvíľu skúmal preparát medzi sklíčkami a nechápavo sa vystrel.

„No a? Čo má byť?“

Asistent počkal, kým doktor odstúpil, a tiež sa pozrel. Skontroloval zväčšenie.

„Zase sa s tým hrali, decká! Musím nastaviť zväčšenie... táák, teraz sa pozrite.“

Lengyel ho poslúchol. Chvíľu žmurkal, aby si oči zvykli na dioptrie, potom sa sústredil na kruhový obrázok.

Sústredenie odborníka trvalo iba krátko. Odrazil sa od stola s mikroskopom a vztýčil sa v celej svojej výške. Očami behal po pitevni a niekoho hľadal. Hľadal dievča, čo malo dohodnuté rande s policajtom.

„Kde je tá... tá... tu ste! Slečna kolegyňa, prosím vás, choďte pred budovu a povedzte policajtom, aby sa radšej ešte vrátili. Ďakujem.“

Dievčina neváhala, vybehla von, ani sa neohradila, že prečo práve ona a prečo by mali policajti čakať vonku.

„Lacibáči,“ pokračoval Lengyel, „nezašívať, vyzerá to tak, že sme ešte neskončili...“ zašomral doktor a neveriacky pokrútil hlavou.

Pre istotu sa znovu sklonil nad mikroskop a ešte raz sa presvedčil. Zbytočne, nič sa nezmenilo, boli tam stále.